

Que Diêm

Tác Giả: Phan

Thứ Năm, 17 Tháng 12 Năm 2009 08:48

Tác giả là một nhà báo tại Dallas, và hiện trong nhóm biên tập của báo Trẻ ,.

Nhưng khi bước rảnh, tôi đã lái về những nơi bình thường, gặp những người bình thường... Có khi thấy lòng lâng lâng hẳn hẳn là sao lâu quá mình không ghé thăm người này. Cũng có lúc lúc khi gặp lại người không gặp lâu, bây giờ càng khó gặp hơn. Luôn cảm thấy trong lòng là mình thay đổi.

Hôm nay tôi gặp lại anh Than. Tên đúng của anh thì quên rồi. Hồi làm chung đã lâu, anh gọi là “than” nên mình gọi anh là anh Than. Tôi với anh tay bắt mặt mừng. Sau xe còn xách baga xuống, tí nữa mang về hôm gặp anh Thuần làm Phòng thanh toán, ngoài nhà hàng Năm Hòa. Tôi với anh Than quá bận rộn qua nhà hàng Tàu lại rồi. Anh thì chỉ nhớ anh của bao giờ nhận lại vì tại nó ham vui lắm đó.

Câu chuyện cũ lại lại tái hiện trong đầu. Anh chỉ đến để tìm gia của một người bạn làm chung với chúng tôi. Ai nghĩ đóng tiền cho người đi đi mua quà chung, gọi là của anh chỉ em trong hãng. Đóng tiền ngay thì gia đình anh khi anh vô tìm. Chỉ nhà đi tìm, nhưng để chốt không đóng tiền khi anh quý truy thu. Mình người bạn qua thôi. Nhưng anh lại trở về đã đưa về tìm, anh muốn anh em vài chục để nhìn hình ảnh để nghĩ. Chỉ nhà làm chuyện như anh thua lúc thua bài tán gia đình. Anh xin lại mình người, mình ngày, thì làm không ai quên để chuyện bé xé ra to. Cũng thế đó về sau, anh thì chỉ mình sinh hoạt của mình nghĩ cho thì ngày hãng đóng của.

Chỉ gặp lại này cũng đành người ngoài bãi đầu xe, xuống baga, nghe anh than...

“Ông ! Người ta bảo là sông có khúc, người có lúc. Sao cái khúc của tôi nó dài... cái lúc của tôi nó buồn ghê lắm.”

“Khúc dài, lúc càng vui. Sao anh buồn ghê vậy?”

Que Diêm

Tác Giả: Phan

Thứ Năm, 17 Tháng 12 Năm 2009 08:48

“Tôi làm không biết bao nhiêu việc, tôi khi hằng đóng cửa. Có nghe bạn bè thỉnh thoảng gặp, có nói chuyện với anh. Mừng cho mình ngày này, buồn cho tôi. Mọi việc là một hồi. Một hồi...”

“Cũng còn với cũ chứ hả?”

“Giá không còn hay hả?”

“Bạn thì? Dzô.”

“Bây giờ anh làm gì?”

“Làm nghề ở nhà mình.”

“Tôi nghe bà chứ?”

“Hồi tôi học thú.”

“Hồi tôi pin hay hồi tôi thu được chưa?”

“Có như anh, có khi mệt cũng vui. Sao tôi buồn hoài.”

“Ai cảm anh vui!”

“Không có gì vui. Chẳng ra được nghề của mình, cho người ta nói mình rồi à!”

“Thì anh đi kiếm việc gì làm đi. Không được gì cũng học nghề nhà nghề quen.”

“Tôi có nghề ngày nào đâu, cũng đi làm đi chợ. Gặp bạn thì khó khăn, người ta mượn mình vài tháng, rồi hồi tôi.”

“Hiện anh đang làm gì?”

“Tôi làm cable. Ngày năm chục bạc. Học sai mình như chó, mừng như con...”

“Đi bây giờ, người ta xem mình như con, mua ăn lúc nào ăn. Cảm cha áo mũ công thầy của mình bạn anh! Tôi cũng ở làm rồi, nghề đi loanh quanh chứ thêm đi mua đi. Đi đâu cũng gặp người người nô đùa vàng, nghề người người chuồn bèo sông bèo cách kiếm tiền thì chết chết chớ a sống ngày nào...”

“Anh đang làm gì?”

“Bán ít chút như nhả nhả vững lấy của chúng ta.”

“Tôi muốn chứ?”

“Tùy mình, như hay mua mua...”

“...”

“Anh làm cable, công việc có đâu không?”

“Không. Tháng, vài trăm bạc. Cảm cái check chúng vào đâu. Còn phải đi chợ đi mua đi đâu đi nhà bank. Học cũng đâu có tiền trong bank đâu.”

“Tìm việc khác. Đưa sống đi tìm thôi đây, tôi tìm việc phải cho.”

“Tôi có đi tìm thôi đâu, chờ rồi. Chán cable, nghề làm quen mãi...”

“Bạc được cable với con mua nào rồi phải không?”

“Nói ra, anh làm cái gì tôi làm cảm. Thân lo chớ xong còn đeo bông...”

“Rồi, mua được chút chim. Mua, Việt... khai mau. Cảm anh không dám nghề mua đâu, nghề nói dốt nhà cha.”

“Tôi... có ăn gan cóc tía cũng không dám. Đàn bà học dân chợ, dân quyên dìm. Với tôi thôi dìm dìm nhà của đã lâu. Tôi ít việc học thì phải học cũng phải. Bà y thôi giữ, rồi thôi luôn cảm nếm...”

“Thì o nào anh làm như que diêm.”

“Tôi thì nói làm gì. Mua đi a con trông vào ông bạn không tiền, mua khi nếm.”

“Rồi anh lo mua cho mua đi a như không? Sao không la làng lên, anh em biết đâu mà giúp...”

“Chớ đi nếm đi đó. Tôi có tiền thì mua sống mua thùng mì gói làm cần mua cho mua y cha con.

Hôm khác việc thì đi chợ cho con cái có miếng ăn. Mua đi a như cũng ngoan. Con nít bên đây khôn sống, chết đi như mình thu như. Chúng nó có ý làm.”

“Thì chớ lên bàn thì bao giờ?”

“Đồ c th đã phúc. Hôm nào tôi có đi ch thì bà y v ăn c m nhà. Hôm cha con tôi mì gói thì bà y tan s , ghé ăn gì đ y, r i v . Th nh tho ng thềm, mua v ăn m t mình. Con cái không đ ng t i thì ch i đ ng. Hôm có b n bè ghé ch i, order nhà hàng v ăn, vui. Ch k gì ch ng con. V ch ng đ n th đã cùng ch a?”

“Ch a. Tr c khi cùng, đàn ông nó khùng. Đàn bà bây gi h dân ch l m, đ n th ng ch ng n i khùng, nó b m cho v t ăn. H m i cam lòng.”

“M t d o, bà y đòi ly d . Nh ng cu ng lên vì con không ai lo, đ i nào i đi đ n con: Có s t cũng ráng ch u đ n h t bu i h c. Đ ng b o cô giáo g i m ... Tôi thôi đi làm xa đ lo con, nh ng làm g n thì không có vi c. Cha không vi c làm thì ông toà ph i giao con cho m thôi. Th là tính t i tính lui, t c t đ n ly d đ đi làm overtime mi t mài. Cái gì thay đ i cũng qua đ c, lòng ng i đ i thay nó kh n kh cho gia đình...”

“Anh cũng có tu i r i, cũng c n tinh th n n đ nh mà lo tu i già. Nhà c a xe c xong h t ch a?”

“Cũng vì có tu i r i, s c tôi đã đ i t khi mình còn làm chung hãng. Toàn anh em đ đ n cho. Bây gi , nhà xe đã xong. Đi n n c chung nhau tr . C nh ng i share phòng. Tôi th ng con anh . Ch bi t Chúa g i khi nào...”

“Hay anh g i ng tr c đi, coi Ngài giúp đ c gì không? Hình nh lúc này Văn phòng Chúa C u Th đang b S thu truy thu, không th y ngài nh n đ n kêu kh !”

“Đ ng nói b y.”

“Sorry.”

“...”

“Bia ngon th t đ y, lâu không u ng...”

“Thôi, nói chuy n đèo b ng nghe đi. Anh v a già, v a nghèo, v a không job. Ch đ c cái hi n. Ai cho anh câu cable cũng k là có hai con m t khóc ng i m t con...”

“Ba cái v a c a anh đúng c . Ma nào nhìn t i tôi.”

“V y đèo b ng cái quái gì, anh lúc này úp m d ghen!”

“Chuy n th ng nhóc. Ch h hàng. Nh ng ng i cùng kh thì th ng nhau...”

“Anh nh n con nuôi?”

“B b o không dám. Tôi đi làm cable, b a đ c b a cái. Ng i ta g i m i đi. G p th ng nhóc M tr ng h n hoi, l phép ra ph t. Nó đ n xin tôi ly n c trong cái thùng n c u ng c a anh em th . Hôm đó chúng tôi đang làm bên hông khách s n. Anh em đ i nó đi, tôi th y b t nh n quá. Tr i thì nóng đ đom đóm m t, thùng n c, hôm nào cũng đ b m i chi u v . Cho ng i ta m t ly, xá gì. Tôi g i i cho. Th y t i nghi p nó quá. Nó bi t m i ng i nghĩ nó gi xin n c đ ăn c p đ ngh c a chúng tôi. Nó c m n và xin l i t , r i đi.

Tôi ám nh th ng nh d th ng, m t mày sáng s a, l phép. Ch c l i chuy n gia đình! Hôm sau, tôi th y nó cũng còn l ng v ng quanh khách s n. Công vi c thì nhi u, tôi nói ông x p: M n nó đi, m n nó ph vi c. Nó không ph i dân ăn c p đâu. Ông x p m n nó, nh ng giao cho tôi coi ch ng. Th là tôi v i nó b ng nhau. Ngày năm ch c b c. Nó ít nói l th ng, tôi giúp nó vi c đ a r c đi làm. Làm ti n m t nên cũng ch ng ai quan tâm lý l ch. Gia đình nó có v khá gi , nh ng không hi u sao đ cho th ng bé lang thang.

Hôm ăn trßa xong, ai cũng ngäng tí rßi làm, nó ngäi mßt mình đßng tßn cây, mân mê cái qußt ga. Cußi cùng vßt vô thùng rác. Tôi nhß ra ban sáng, sau khi rßng nó, tôi ghé đß xăng. Tôi thích cái qußt nhßa đó vì ngäng i ta dán bên ngoài hình tß trăm đô la. Tính mua lßy hên, nhßng hà tißn, lßi thôi. Không ngäng thßnh nhßoc tßy máy cßa cây xăng. Lß là nó không hút thußc thì lßy cßp cái qußt làm gì? Lß hßn là lßy đßng cß rßi vßt bß. Tôi nhßt lßi cái qußt mßi tinh trong thùng rác. Chỉ u đó, tôi hßi nó. Thßng bé khóc thút thít. Nó bß bßnh ăn cßp, không cßng lßi đßng. Tß năm lßp 10 đã bß cßnh sát bßt, tù tßi. Bß hßc. Ra tù, lßi ăn cßp, vßt bß ... bß bßt, vô tù.”

“Gia đình nó không can thißp gì à?”

“Cha nó chßt trßn bên Trung đßng. Mß đi bßng cß nßa. Ngäng i cha kß không quan tâm đßn nó. Thß m chí đßng i đi. Mß nó can thißp cho nó đßng cßng nhßa đã là ân huß. Tßi quá.”

“Tôi có bißt vß căn bßnh đó. Ngäng i bßnh chß cßt sao lßy bßng đßng cß cái hß thích. Sau đó vßt bß. Mßt căn bßnh tâm lý, cßn gßp bác sĩ tâm lý thì khßi thôi.”

“Mißng ăn không có thì tißn đâu đi bác sĩ...”

“Bây giß, thßng bé đó ở đâu? Có còn làm chung vßi anh không?”

“Trong tù.”

“...”

“... Nó hai mßng i tußi rßi chßnh nhß nhßt gì nßa. Chßng nßa năm trßng cß. Tôi vßi nó có vißc đßu cß thßng nên cũng đß. Chỉ u vß, thßy cái xe bán có tám trăm đô la, coi đßng cß mß. Tôi tính mua cho nó đßng nó có thß đi làm nhißu hßn, kißm tißn. Nhßng hôm cßn làm đßng khuya, ngäng i ta trß thêm tißn, nhßng tôi chißu phßi vß lo con cái. Nó phßi vß theo tôi vì nó không có xe. Ai mà ngäng cß nó nhßn cái kính lão cßa ông già chß xe. Ông già cũng đßng đßa kính hßn. Đß im đßn hôm sau, chúng tôi trß lßi giao tißn, lßy xe. Bà vß ông trong phòng gßi cßnh sát. Thß là thßng nhß đi tù vì cái kính lão còn trong túi nó. Tôi van lßy hßt lßi, trình bày hßt lß ... ông già không tha, cßnh sát không tha đßng vì nó đang probation. Hß đßng i tôi đi, lßng nhßng hß bßt bßt luôn cß lß. Chß bißt sao lßi quên vßt cái kính mßy đßng bß cßy đi. Sß thßng nhß ở tù.”

Hßt bia, trßi cũng tßi và lßnh. Tôi tß m bißt anh không đành. Giúp anh không xong vì thân mình cũng lo chßa xong. Nhßng dây đèn gißng sinh đã lßp lòe xanh đßng gßi mßi. Chút tißn tißn tßn trong bóp cũng chßa chßc có mua đßng cß gì cho vß con đßng gßi là quà. “Nhßng ngäng i khßn khß thì thßng nhau...” anh nói ban nßy đó! Anh nuôi con bßa cßm, bßa mì. Còn vô tù thăm thßng nhß bß vß ... Chúa ở trßng cß mßt, Chúa ở cùng anh chß em, chßa thßng nhß. Thôi...

“Anh Than ở i! Tôi có vài trăm, dành đßng mua quà gißng sinh cho gia đình. Tôi chia đôi vßi anh, đßng tßt cßnh ngäng đßa trß đßng cß vui. Hôm nay, anh chßu ngäng i ußng bia là tôi vui lß mßng rßi. Đßng tß chßi sß chia sß cßa tôi. Sông có khúc ngäng i lúc nhßc, loài đßng vßt hoang tßng ngäng này ngày càng đßng... Hy vßng anh bß thói ăn nói đßng hißu lßng. Gißng sinh vui nha.”

“Mßi sß rßi thay đßng i. Tôi tin Chúa lòng lành. Tôi xin anh mßt trăm cho thßng nhß Mß. Không mßng n khi không có khß năng trß. Ngày mai, tôi đi thăm nó trong tù. Tù bây giß cũng đói anh ở ! Ăn không no, nói gì tßi quà gißng sinh...”

Que Diêm

Tác Giả: Phan

Thứ Năm, 17 Tháng 12 Năm 2009 08:48

“Tôi cũng tin anh. Tôi m bi t.”

Chúa đi v h ng gió. Ng i g y nh que diêm.